

Så skal jeg understrege, at når jeg har sagt, at vi ikke har lagt os helt fast på teknikken, er det netop teknikken. Jeg synes, det er enormt vigtigt, at vi politisk siger: Her er et problem, og vi har en målsætning om, at det bliver løst i den retning. Men teknik har vi folk til, det skal vi ikke fnidre rundt i. Men det er væsentligt, at vi politisk forholder os til, hvor vi oplever, i de kontakter vi har, at der er nogle problemstillinger.

Jeg har på mit partis vegne anført ni punkter, men hvis det skulle stå så grelt til, at der var nogle enkelte punkter, som væltede hele læsset, sådan at Venstre f.eks. ikke kunne være med, har jeg vist mig åben over for det og sagt: Så piller vi bare det ud. Men jeg kan forstå, at det er der ikke, og det behøver vi så heller ikke at gøre, fordi der jo som sagt er et flertal, som ikke kan genere regeringen, fordi vi pålægger regeringen at gøre det, som regeringen gerne vil.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror, det var fru Sandy Brinck, der indledte en af de første korte bemærkninger med at sige, at denne her sag var for alvorlig til, at man kunne drive politisk plat eller politisk fnidder-fnadder på den. Efter at have hørt debatten i dag sætter jeg et meget stort spørgsmålstegn ved, om det stadig er sådan på det her område.

Jeg står her med to besvarelser fra tidligere justitsminister hr. Frank Jensen, der mig bekendt er medlem af det samme parti som fru Sandy Brinck. Det handler om besvarelse af spørgsmål fra bl.a. hr. Jann Sjørnsen. Den seneste er en pressemeddelelse: »Kritikken skudt ved siden af«, der er udsendt for et års tid siden, der går på, at den socialdemokratiske justitsminister på det kraftigste totalt afviste planerne om en national handlingsplan.

Man afviste det totalt, da man selv havde muligheden for at igangsætte dette. Der har fru Sandy Brinck sikkert en masse fine forklaringer på, hvorfor man lige vågnede op, da man kom i opposition. Men det er nu ikke det, der er mit budskab i dag.

Kl. 17.35

Mit budskab er, at jeg mente, at det var nødvendigt – ikke mindst fordi jeg lyttede til Kristeligt Folkeparti – at der blev sat gang i en national handlingsplan. Og jeg gjorde derfor det eneste rigtige. Jeg gik ikke kun til høringer med de organisationer, der beskæftiger sig med det her. Jeg tog et møde med dem og sagde: Nu går vi i

gang med at lave en handlingsplan. Det arbejde er i fuld gang lige nu.

Så at blive pålagt at lave en handlingsplan giver sådan set ingen mening, for det arbejde er allerede i gang. Det er socialministeren og jeg i gang med med de berørte organisationer. Og det er stadig væk vores hensigt at fremlægge en handlingsplan til foråret, hvor organisationerne har været med og har været med til at prioritere, hvilke områder der for dem er de væsentligste at have med.

Men jeg synes, det er godt, at Socialdemokratiet langt om længe er vågnet op. Bedre sent end aldrig. Jeg vil heller ikke udelukke, at dele af det, som vi har beskæftiget os med i dag – jeg har også kommenteret flere konkrete ting – er noget, som vil indgå i den handlingsplan, som kommer. Jeg kan bare ikke sige det, for jeg mener faktisk, at de organisationer, der skal leve med det her efterfølgende, er dem, der skal have en meget stor indflydelse på, hvad det er, der skal prioriteres.

Jeg respekterer det naturligvis, hvis Folketinget i sin utålmodighed synes, at nu skal vi lægge os fast på ni punkter, de skal med under alle omstændigheder – man respekterer jo altid, hvad et flertal i Folketinget synes. Jeg synes bare, man skal huske på, at der er en forhistorie i den her sag, og jeg synes, at det er mest fair i forhold til de organisationer og de mennesker, der arbejder med det her, at de får bare en lille chance for at komme med deres bud på, hvad de finder er væsentligt, før vi kommer ind bedreviddende og siger, hvad der er de væsentligste ni punkter. Det er i hvert fald det, jeg vil henstille til.

Jeg vil meget gerne bidrage til, at vi under udvalgsbehandlingen får klarhed over, hvor det så er, vi mangler at prioritere en indsats – for mange af punkterne er der sådan set allerede taget højde for – såfremt Folketinget stadig væk er indstillet på, at de her punkter er nogle, der skal tages alvorligt i den ene eller den anden sammenhæng.

Jeg gør lidt ud af mine afsluttende bemærkninger i dag, fordi jeg faktisk synes, det er lidt ærgerligt, hvis ikke vi kan fastholde den, synes jeg, meget gode stemning, der har været i Folketinget om, at denne her sag er for alvorlig til, at der skal køres politisk drilleri på den.

Jeg synes, at det mest ærlige og ordentlige er, at de mennesker, der lige nu sidder og laver en handlingsplan og har arbejdet med det lige siden foråret, får en chance for at blive færdige med den, og at man ikke sådan i en hovsasiuati-